

ת"פ 8504/03/12 - מדינת ישראל נגד יעקב אוחנה

בית משפט השלום ברחובות

14 מאי 2014

ת"פ 8504-03-12 מדינת ישראל נ' אוחנה

בפני כבוד השופטת שרון קיסר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
יעקב אוחנה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שני קופנהגן

ב"כ הנאשם עו"ד אלעד גויגולד מטעם הסנגוריה הציבורית

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום, בתאריך 3.11.2011, סמוך לשעה 19:50, במסגרת מילוי תפקידו, הבחין השוטר שמעון מנוס, ברכבו של הנאשם (להלן: "הרכב"), אשר חנה במרכז הכביש וחסם נתיב נסיעה.

השוטר ניגש לרכב בכוונה לערוך דוח תנועה בגין הפרעה לתנועה, שאל את הנאשם לפרש מעשיו והסביר לנאשם כי בכוונתו לרשום דוח תנועה. הנאשם השיב לשוטר "אתה לא רושם, אני הנהג ואני נוסע".

השוטר ביקש מהנאשם להציג בפניו תעודת זהות, רישיון נהיגה ורישיון רכב. הנאשם סירב למסור את פרטיו, נכנס לרכבו ופתח בנסיעה, וזאת חרף בקשתו של השוטר כי יעצור בצד הדרך וידומם את מנוע הרכב.

בהמשך לכך, עצר הנאשם את הרכב, ניגש לשוטר ואיים עליו, בכך שנצמד לגופו ואמר לו "עשית טעות, אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק". אז הודיע השוטר לנאשם כי הוא מעוכב, וביקש מהנאשם להתלוות אליו לניידת המשטרתית. הנאשם סירב לעלות לניידת ולא עשה כן, עד שנאמר לו כי יעצר, ואז עלה לניידת. במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה, סירב הנאשם לכבות את מכשיר הטלפון הנייד בו שוחח, לאחר שהתבקש לעשות כן, והחל צועק ומשתולל בניידת עד שהשוטר נאלץ להורות על מעצרו ולהניח אזהרות על ידיו.

טענות הנאשם

2. גרסתו העובדתית של הנאשם לאירוע המיוחס לו בכתב האישום, הינה כי במועד ובמקום המפורטים בכתב האישום, עמד עם רכבו בנתיב הימני מתוך שני נתיבים, ולא חסם את התנועה שכן היא הייתה באותה עת דלילה מאד. כאשר השוטר שמעון מנוס ניגש לרכבו, שאל אותו "מה עשה" ומנוס ביקש את רישיונו והשיב לו "ככה, בא לי לתת לך דוח". בשל התנהגותו התוקפנית של השוטר, השיב הנאשם שהוא איננו רוצה למסור לו את הרישיונות, או אז נצמד מנוס לנאשם פנים מול פנים, הנאשם ביקש ממנו לזוז ומנוס משך את הנאשם בכתפו, הושיט את ידו לאקדח והחל להוציאו ולשלפו. כן מסר הנאשם כי בשלב מסוים אמר למנוס כי הוא עושה טעות שהוא נותן לו את הדוח, ובהמשך עלה לניידת ללא כל התנגדות. הנאשם הודה כי במהלך הנסיעה שוחח בטלפון הסלולארי, אולם חולק על כך שהפריע בכך לשוטר במילוי תפקידו ואמר כי רק רצה להודיע לאשתו כי הוא בדרכו לתחנת המשטרה.

3. עוד טוען הנאשם, כי אף אם יתקבל נוסח האיום עליו העיד מנוס, אין מדובר בעבירה של איומים; כי העובדה כי הנאשם סירב למסור את פרטיו למנוס בשל התנהלותו, ומסר אותם בהמשך בתחנת המשטרה, אינה מהווה עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו בשל קיומו של דין ספציפי בעניין זה, ובשל כך שמדובר במחדל; וכי עצם שיחת הטלפון של הנאשם עם רעייתו אינה מהווה הפרעה לשוטר ואינה מנוגדת להנחיות.

מכל מקום טוען הנאשם, כי אף אם ייקבע כי מעשים אלה מהווים עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, יש לזכותו מעבירה זו בשל הסייג של זוטי דברים.

4. הנאשם מוסיף וטוען למחדלי חקירה וביניהם: העובדה כי אשת הנאשם לא נחקרה; כי לא נערך בירור אם קיימים עדים נוספים במקום; כי לא נבדק אם קיימות מצלמות אבטחה שתיעדו את האירוע; כי זכותו של הנאשם להיוועץ בעורך דין הופרה טרם חקירתו; כי נכתבו דוחות באופן רשלני ומגמתי על ידי השוטרים; וכי לא נערך עימות בין הנאשם לשוטר.

5. לבסוף טוען הנאשם, כי בשל מחדלי החקירה הרבים, והעובדה כי החקירה נעשתה באופן מגמתי, עומדת לו הגנה מן הצדק, ויש לבטל את כתב האישום מטעם זה.

ראיות התביעה

6. השוטר שמעון מנוס, אשר תפקידו במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה ראש משמרת במשטרת רחובות, העיד כי במועד האירוע, נסע בניידת משטרה עם השוטר יואב כץ. במהלך הנסיעה, בפינת רחוב הרצל ורחוב וייצמן, הם הבחינו ברכב מסוג יונדאי "עושה בלגן", דהיינו חונה באמצע הכביש ומהווה הפרעה לתנועה, בכך שרכבים נאלצו לסטות ממסלולם ונוצר צוואר בקבוק. הוא עצר את הניידת על מנת לרשום דוח תנועה. כאשר ניגש לרכב, הגיע לרכב הנאשם באופן מתלהם, ובטון מאיים, תוך שהוא מרים את קולו, פנה אליו ואמר לו "מה אתה עושה". מנוס השיב לו שהוא רוצה לרשום לרכב דוח על הפרעה לתנועה, ואז אמר לו הנאשם, עדיין בטון מאיים "אתה לא רושם, אני הנהג אני נכנס לרכב ונוסע". מנוס אמר לו שהוא לא נוסע וביקש ממנו להזדהות בפניו עם תעודת זהות ורישיון נהיגה. הנאשם סירב, הודיע למנוס שהוא הנהג, נכנס לתוך הרכב, התניע את הרכב וביקש לנסוע מבלי שהוא מסר לו מסמכים מזהים. מנוס הודיע לנהג שיכבה את המנוע וימסור לו את הפרטים, שאחרת יש לו את מספר הרכב. הנאשם כיבה את המנוע, יצא בכעס מהרכב, הצמיד את פניו לפניו של מנוס, ובטון מאיים אמר לו "עשית טעות, אתה עושה טעות, אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק". ברגע זה הודיע לו מנוס כי הוא מעוכב וביקש מהנאשם להתלוות

לניידת, אולם הוא סירב. מנוס אמר לו כי אם לא יתלווה אליו הוא יאלץ לעצור אותו, ובשלב זה נאות הנאשם לעלות לניידת. בדרך לתחנת המשטרה, שהייתה במרחק קצר מהמקום, הוציא הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלו והחל לדבר. מנוס ביקש ממנו לכבות את הטלפון ולא לדבר, אולם הוא המשיך לדבר בטלפון, ולמיטב זכרוננו של מנוס, הוא אף צעק והשתולל. מנוס עצר את הניידת, הודיע לנאשם שהוא עצור, כבל את ידיו ורגליו, כאשר במהלך כל הזמן הזה הנאשם עדיין סירב להזדהות. בתחנת המשטרה אמר הנאשם למנוס כי הוא מסרב להזדהות בפניו, כאשר בזמן שמנוס רשם את הדוחות הוא הניע את ראשו כלפיו באופן מאיים. כאשר הגיע שוטר נוסף, הנאשם מסר לשוטר זה את פרטיו.

מנוס שלל את טענתו של הנאשם כי נצמד אליו או כי הושיט את ידו לאקדח. לדבריו, אם היה שולף את האקדח היה חייב לציין זאת בדוח הפעולה.

עוד מסר מנוס כי למיטב זכרוננו הייתה אישה במקום, אם כי איננו יודע אם זו הייתה אשתו של הנאשם, וכי אישה זו ניסתה להרגיע את הנאשם. עוד אישר בחקירה נגדית כי החליט לתת לנאשם דוח כבר בתחילה, כאשר עצר את הניידת, ולפני שהנאשם הגיע לרכב.

7. יואב כץ, סייר במשטרת ישראל, העיד כי במועד האירוע במהלך נסיעה עם מנוס בניידת משטרה, הם הבחינו ברכב חונה באופן שהפריע לתנועה והיווה הפרה של החוק. הם ניגשו לרכב כדי לרשום דוח תנועה, ולאחר מספר דקות הגיע בעל הרכב. מנוס ביקש ממנו להזדהות על ידי הצגת רישיון נהיגה או תעודת זהות, ובעל הרכב סירב להציג תעודות אלה ואף סירב להזדהות בעל פה. הוא נכנס לתוך הרכב והתקדם מספר מטרים, ואז ניגש אליו מנוס ואמר לו לדומם מנוע ולהוציא את המפתח מהמתנע אולם הנהג סירב. הנהג יצא מהרכב, נצמד למנוס, בצינו כי זה "דבר מאד מאיים, דבר כזה שמישהו ניגש לשוטר זה דבר מאד מאיים שהוא נצמד אליו, מתקרב אליו" (עמ' 18, שורות 17-18) ואמר למנוס "'אני עוד'..." (חושב) אנחנו עוד נראה, אני עוד אראה לך" משהו כזה" (עמ' 18, שורה 19). ובהמשך, לאחר רענון זיכרון ציין שמילות האיום היו "עוד נראה לאן תגיע" (עמ' 20, שורות 18-19). מנוס אמר לו כי הוא מעוכב לתחנה לצורך זיהוי וכי אם לא יישמע אף לזה הוא יעצר. החשוד המשיך לצעוק ולהיות תוקפני ולא להישמע להוראותיהם. לדברי כץ, דבריו של אותו אדם, והאופן בו נצמד למנוס, היו תוקפניים וגרמו לתחושת פחד. כן ציין, כי הוא ניסה להרגיע את החשוד אולם זה לא הסכים להירגע, ומשכך הוא קרא לעוד ניידות שיגיעו למקום. החשוד ככל הנראה שמע שהוא קורא לניידות נוספות, ובשלב זה הוא הסכים להגיע איתם לתחנה, נכנס לרכב ועוכב לצורך זיהוי בתחנה.

כץ ציין עוד, כי כאשר היו בניידת המשטרה בחצר התחנה, דיבר החשוד בטלפון ולאחר שהם ביקשו ממנו להפסיק לדבר בטלפון, הוא התחיל להתפרע בתוך הניידת, והם נאלצו לעצור אותו ולכבול אותו באזיקים בכדי שלא ימשיך להתפרע.

כאשר הוצג לכץ כי לטענת החשוד הוא ביקש למסור פרטים אולם לא התאפשר לו לעשות כן, משום שמנוס נהג באופן תוקפני, השיב כץ "לא הייתה שום התנהגות תוקפנית של שמעון. מתי בדיוק הוא רצה למסור את הפרטים? להיפך, הוא גם נכנס לרכב, רצה להמשיך בנסיעה, דיבר בצורה תוקפנית, מאיימת, נצמד לשמעון. איפה בדיוק אפשר להכניס פה את מסירת הפרטים?" (עמ' 20, שורות 28-30).

כן שלל כץ את טענת הנאשם כי מנוס הוא זה שנצמד אליו והושיט את ידו לאקדח, ציין כי לא ראה דבר כזה, והדגיש כי הנאשם הוא זה שנצמד למנוס.

כץ השיב כי הטעם לכך שביקשו מהנאשם לא לשוחח בטלפון בניידת היה על מנת למנוע שיבוש הליכים (עמ' 24, שורות 22-23).

8. לירון בן יוסף, חוקרת בתחנת רחובות, העידה כי גבתה את הודעת הנאשם, ובאמצעותה הוגשה ההודעה (ת/1). לירון מסרה בעדותה, כי אמרה לנאשם כי הוא רשאי להתייעץ עם עורך דין, אולם הוא לא ביקש עורך דין, וכי אם הוא היה מבקש להתייעץ עם עורך דין היא הייתה מאפשרת זאת ומתקשרת לעורך דין. לדבריה, לא רשמה את תשובתו, משום שאם חשוד איננו מעוניין בעורך דין החוקרים אינם רושמים את התשובה, ורק אם הוא מציין שהוא מעוניין להיוועץ בעורך דין נוהגים החוקרים לרשום את התשובה.

לירון השיבה לסנגור כי לא סברה כי יש צורך לזמן את אשתו של הנאשם שנכחה באירוע, וציינה שאינה זוכרת שצוין בדוחות הפעולה שאשת הנאשם עמדה מחוץ לתחנה וביקשה להיחקר (עמ' 16, שורות 30-31). כן ציינה כי לא סברה שיש צורך לבדוק אם קיימות מצלמות אבטחה משום שמדובר ב"תיק עם עבירות פשוטות, העבירות האלה בהתאם לדוחות פעולה בוצעה חקירה. החלטה שלנו לחקור אותו, במידה והייתי רוצה לעבות את התיק ולעשות צח"מ על תיק כזה פשוט הייתי עושה מצלמות אבל לא ראינו לנכון לבצע את זה" (עמ' 17, שורות 4-6). כן השיבה כי מדובר בתיק פשוט ועל כן לא נערך עימות (עמ' 17, שורות 14-15). בחקירה חוזרת השיבה לעניין זה, כי בכל מקרה בנפרד נבחן הצורך לערוך עימות בנפרד, כאשר בתיק אלימות במשפחה לדוגמא, כאשר מדובר בגרסה מול גרסה, נעשה לעיתים עימות, או כאשר מדובר בעבירות חמורות (עמ' 18, שורות 3-5).

עוד השיבה לירון בחקירתה החוזרת, כי אם הנאשם היה אומר לה כי שוטר שלף נשק, הייתה מתעדת זאת בוודאות (עמ' 17, שורות 29-30), וכי אם היה מישהו שקשור לאירוע מבקש למסור הודעה, הייתה גובה את ההודעה (עמ' 18, שורות 1-2).

ראיות ההגנה

9. הנאשם העיד כי במועד האירוע רצתה רעייתו לקנות נעליים. הם נסעו וראו חנות נעליים ברחוב. הוא עצר את רכבו על מנת שרעייתו תצא לחנות לקנות נעליים, ואילו הוא נותר ברכב, בנתיב הימני מתוך שני נתיבים שקיימים בכביש, עם ארבעה אורות מהבהבים שכן ירד גשם, ולא הפריע לתנועה שכן לא הייתה תנועה באותה עת, ונסע בכביש רכב אחד לכל היותר. בעת שהיה ברכב, הציגה לו רעייתו מחלון החנות זוג מגפיים, ובשל כך שירד גשם והיא לא רצתה להרטיב את המגפיים, הוא יצא מהרכב לחנות על מנת לראות טוב יותר את המגפיים. הוא יצא מהחנות מיד לאחר שראה את המגפיים וראה את הניידת עוצרת ליד רכבו. לדברי הנאשם, השוטר ירד מהרכב מאד עצבני, אחז בפנקס הדוחות וצעק לו: "רישיונות". הנאשם שאל אותו: "למה, מה עשיתי?", אני נכנס לאוטו ונוסע". השוטר אמר לו "לא, בא לי לתת לך דוח (מניף את היד עם הפנקס) בכלל לא כמו שוטר. אמרתי לו מה עשיתי, תן לי לנסוע, באתי לקנות נעליים לאישה וירדתי לשנייה אחת והסתכלתי וחזרתי לאוטו...". לדבריו, השוטר ירד עצבני מאד והחליט לתת לו דוח תנועה בכל מצב. השוטר התקרב אל הנאשם "בא אלי ככה" ואמר "ככה בא לי לתת לך דוח". כאשר הנאשם ניסה להיכנס לרכב, אמר לו השוטר לכבות את הרכב, והוא כיבה אותו. בשלב זה השוטר ממש נצמד אליו לפנים, באופן מאיים, ובעת שהיה צמוד אליו אמר לנאשם להציג לו רישיונות. הנאשם השיב לו שהוא לא רוצה, והתלקח ביניהם ויכוח במסגרתו הם "זרקו מילים" זה לזה. הנאשם הסתובב כדי להוציא את המפתח ולתת לרעייתו, ובשלב זה הניח עליו השוטר יד מאחור על כתפו ומשך אותו. לאחר שהנאשם הסתובב אליו בכדי לומר לו לזוז, לקח השוטר צעד לאחור, הניח את ידו על האקדח, ושלף חצי אקדח. רעייתו נלחצה מכך מאד ושאלה את השוטר מדוע הוא עושה זאת. בשלב זה השוטר אמר לו שהוא עצור והוא השיב שהוא יגיע לתחנה ורק שם ימסור את פרטיו.

לטענת הנאשם, השוטר כץ כלל לא היה לידם באותה עת אלא עמד מרחוק, ורק כאשר ראה מרחוק את הויכוחים הוא

הזעיק תגבורת. כן ציין הנאשם כי כץ לא דיבר אמת כאשר העיד כי הנאשם העמיד את רכבו באמצע התנועה.

הנאשם הוסיף כי הוא אמר לרעייתו שהוא נוסע לתחנת המשטרה ושתיסע אחריו, ובדרך אחד מהם התקשר לשני משום שהיא נלחצה, והוא ביקש ממנה להגיע לתחנת המשטרה להגיש תלונה. מנוס החל לצרוח עליו לכבות את הטלפון והוא הסביר לו שהוא רק מרגיע את אשתו. בשל כך ששוחח בטלפון אזקו אותו.

הנאשם הדגיש כי כל שאמר למנוס, לאחר שמנוס נצמד אליו באופן מאיים ואגרסיבי, היה "תשמע אתה עושה טעות אני בסך הכל חניתי פה ונכנסתי לחנות נעליים מה עשיתי?", כאשר כוונתו הייתה לכך שהוא עושה טעות בכך שהוא נותן לו דוח תנועה ומתנפל עליו.

הנאשם העיד עוד, כי הוא מסר בהודעתו במשטרה כי השוטר שלף אקדח, אולם הדבר לא נרשם, מטעמים שאינם ידועים לו.

בחקירה נגדית אישר הנאשם כי עמד במקום לא מוסדר וחסם נתיב אחד בכביש, אולם הדגיש כי לא חסם שני נתיבים (עמ' 42, שורות 29-32). כן אישר כי כעסו לא היה על עצם הגשת דוח התנועה, אלא על התנהגותו של השוטר (עמ' 43, שורות 16-21). עם זאת בהמשך חזר על טענתו כי קיבל דוח תנועה מבלי שעשה דבר (עמ' 44, שורה 12).

10. אלונה זינצוק, רעיית הנאשם, העידה כי במועד האירוע, בשעות הערב של יום גשום, יצאה עם הנאשם בכדי לקנות נעליים. הם ראו חנות נעליים והנאשם עצר את הרכב. היא יצאה לחנות, ואילו הנאשם נשאר ברכב, משום שהוא אמר לה שאסור להעמיד את הרכב באותו מקום. היא רצתה להראות לו נעל והוא יצא מהרכב בכדי להסתכל, באומרו לה שהיא תמדוד את הנעל, ולאחר מכן הוא ישוב לרכב משום שהוא "עומד במקום לא טוב". בעת שהוא ירד מהרכב, הגיעה נידת משטרה. כאשר היא ראתה שהניידת עצרה, היא יצאה לכיוון הרכב. לשוטר שירד מהניידת היה ספח ביד, והנאשם אמר לו כי הוא כבר נוסע ומזיז את הרכב, אולם השוטר אמר לו כי בכוונתו לרשום לו דוח. הנאשם ניסה להסביר לשוטר שהוא ירד רק לשנייה, ואולם השוטר הורה לו לצאת מהרכב וביקש את פרטיו. הנאשם התווכח עם השוטר במשך זמן מה, ולאחר שהנאשם שאל בשלב מסוים את השוטר מדוע הוא מבקש את הרישיונות, אם הנאשם לא עשה דבר, השיב לו השוטר "ככה כי בא לי". הנאשם המשיך להתווכח עימו ואמר לו "אתה עושה טעות לא עשיתי כלום", ולאחר שסירב לתת לשוטר את הרישיונות אמר לו השוטר כי יעצור אותו וייקח אותו לתחנת המשטרה. בשלב זה הנאשם הסכים להגיע לתחנת המשטרה והסתובב לכיוון הרכב, בכדי לתת לה את המפתח של הרכב, ואז השוטר שם את ידו על כתפו של הנאשם, אשר הסתובב ואמר לו "בלי ידיים". השוטר שם את ידו על האקדח ורצה לשלוף אותו. בשלב זה היא נכנסה ביניהם ואמרה לשוטר: "מה אתה עושה? הוא לא עשה כלום" וחיפשה בעיניה את השוטר השני, אשר עמד ליד נידת המשטרה ודיבר בקשר. הנאשם עלה לניידת ואחד מהם התקשר לשני, ובשיחת טלפון זו אמר לה הנאשם שלא לדאוג כי הוא הולך לתחנת המשטרה שנמצאת בסמוך.

אלונה העידה עוד כי היא הגיעה בעקבות הנאשם לתחנת המשטרה, וביקשה מהשוטרת במקום להגיד לה מה קורה עם בעלה. השוטרת השיבה כי הוא בחקירה. אלונה אמרה שהיא צריכה לתת עדות, והשוטרת אמרה לה שאם הם יהיו זקוקים לה הם יקראו לה. היא חיכתה במקום מספר שעות, עד שהנאשם יצא עם הדוח ביד, והם סברו שבכך הסתיים העניין.

אלונה הדגישה, כי השוטר ירד מהרכב בגישה מאד פרובוקטיבית ושונה מפעמים אחרות בהם קיבל הנאשם דוח, כי הוא ניגש לנאשם בצורה לא יפה ועצבנית "כאילו בא לתת לך דוח כאילו בא לי", מבלי לתת לנאשם הזדמנות ליתן הסבר כלשהו. כן ציינה כי הנאשם ניסה להסביר בצורה רגועה וללא שימוש בטונים גבוהים.

בחקירתה הנגדית ציינה אלונה, כי על אף שהנאשם החנה את רכבו במקום לא מוסדר, הוא הדליק את האורות המהבהבים, ישב ברכב עד שהיא קראה לו, ולא הפריע כלל, שכן לא הייתה תנועה רצינית באותה עת בשל כך שהיה יום גשום, ומכל מקום הנאשם עמד בצד.

בחקירה נגדית השיבה אלונה לתובע, לאחר שנטען בפניה כי השוטר לא הוציא את האקדח, כי הוא שלף את האקדח "חצי" ואם היא לא הייתה נכנסת ביניהם, אי אפשר לדעת מה היה קורה.

דין והכרעה

11. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו בפניי, עיינתי במוצגים שהוגשו לתיק, ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זאת, משום שמצאתי את עדותו של שמעון מנוס מהימנה, והיא נתמכה בעדותו של יואב כץ. מנגד, עדותו של הנאשם לא עוררה בי אמון. הנאשם למעשה הודה בעדותו כמעט בכל פרטי העבירות, ואילו את רובם ככולם של הפרטים המבססים את טענת ההגנה שלו, ואשר לטענתו מצדיקים את התנהגותו, מסר לראשונה בעדותו בבית המשפט, ולפיכך הם כבושים ובעלי משקל נמוך ביותר.

12. הנאשם למעשה אינו חולק בעדותו על כך שהעמיד את רכבו במקום שלא ניתן לחנות בו, על כך שסירב ליתן את פרטיו לשוטר ועל כך שהוא שוחח בטלפון במהלך הנסיעה. המחלוקת העובדתית נוגעת לשאלות הבאות: האם נכנס לרכב והחל בנסיעה בניגוד להוראתו של השוטר; האם איים על השוטר; האם סירב לעלות לניידת; האם השוטר הוא זה שאיים על הנאשם ונהג בו באופן שהצדיק את התנהגותו של הנאשם; והאם הנאשם סירב להפסיק לשוחח בטלפון כאשר התבקש לעשות כן והשתולל ברכב באופן שאילץ את השוטרים לעצור אותו בסופו של דבר.

13. במחלוקת עובדתית אלו, מצאתי ליתן אמון בדבריהם של שני השוטרים אשר העידו שניהם על השאלות שבמחלוקת ותמכו וחזקו זה את דברי זה. שני השוטרים העידו כי הנאשם איים על מנוס, כי הנאשם סירב להישמע לדברי מנוס לכל אורך האירוע, עד כי היה צורך בזימון של ניידות נוספות, ובסופו של דבר במעצרו של החשוד. לדברי עדים אלה, הנאשם סירב למסור למנוס את פרטיו, נכנס לרכב והחל לנסוע בניגוד להוראתו של מנוס, סירב להיכנס לניידת לאחר שעוכב, סירב להקשיב למנוס אשר ביקש ממנו שלא לשוחח בטלפון, ולאחר מכן החל להשתולל באופן שאילץ את השוטרים לעצרו.

כן שללו שני השוטרים את טענות הנאשם כי מנוס נהג בתוקפנות כלפי הנאשם, כי איים על הנאשם, כי נגע ומשך בכתפו של הנאשם וכי שלף את אקדחו באופן חלקי או נגע בו.

14. מצאתי את עדותו של מנוס מהימנה ומעוררת אמון. מנוס העיד באופן עקבי, מאוזן ולא מגמתי. הוא מסר פרטים רבים הפועלים לטובת הנאשם, ואף מסר תשובות רבות וכנות אשר פעלו לחובתו ושהיה בהם כדי לחזק את טענותיו של הסגור. התרשמתי כי מנוס איננו שוקל לאיזה אינטרס יסייעו תשובותיו, וכי הוא משיב את אשר הוא יודע וזוכר בלבד.

כך, כאשר נטען בפני מנוס כי הנאשם טוען שהוא איננו דובר אמת, הסביר באופן משכנע כי אין לו כל אינטרס להעליל על הנאשם עלילות, שכן הוא איננו מכירו, אין לו כל סכסוך עימו ומדובר בדוח שכמוהו הוא נתן פעמים רבות:

"אני לא מכיר את הבן אדם הזה, מעולם לא הכרתי אותו, אין לי שום אינטרס להמציא את זה, אני רושם כל כך הרבה דוחות. גם אם רציתי לרשום לו דוח וחושב שטעיתי יש דרך מקובלת ללכת לערער על הדוח" (עמ' 7, שורות 9-11).

בנוסף, מנוס מסר ללא היסוס, ובאופן בלתי מתלהם, פרטים רבים הפועלים לטובת הנאשם. הוא אישר את טענת הסנגור כי כאשר הוא ביקש מהנאשם לדומם מנוע, הנאשם דומם את המנוע ויצא מהרכב, וכי הוא לא נמלט מהמקום (עמ' 13, שורות 4-7). כן אישר כי הנאשם לא קילל אותו או כינה אותו בכינויים מעליבים, כי הנאשם לא היה שיכור, כי הנאשם לא תקף אותו וכי כשהחליט לשנות את מעמדו של הנאשם ממעוכב לעצור, הנאשם לא התנגד למעצר (עמ' 13, שורות 8-15).

מנוס לא שלל את טענת הנאשם כי השאיר את הרכב עם אורות מהבהבים, על אף שלא זכר זאת (עמ' 11, שורות 3-4).

מנוס הודה שאם היה רואה את הנאשם בתוך הרכב עם אורות מהבהבים, הוא היה ככל הנראה מסתפק בכריזה (עמ' 12, שורות 18-20). עוד הוא לא שלל את האפשרות שהנאשם שוחח בניידת עם אשתו כדי להרגיעה, וציין כי איננו זוכר מה הייתה מהות השיחה (עמ' 14, שורות 5-6).

מנוס אישר את טענת הסנגור כי החליט לרשום לנאשם דוח תנועה לפני שהנאשם הגיע (עמ' 12, שורות 24-25), ואף לאחר שהסנגור אמר לו כי הוא שמח שכך הוא השיב, והבהיר לו כי תשובתו פועלת לטובת הנאשם, לא שינה מנוס את תשובתו וחזר עליה:

"ת. ... במקרה הזה החלטתי לרשום לו דוח עוד לפני שהגיע לרכב.

ש. אני שמח שאתה אומר זאת. אתה אומר כך "עצרנו את הניידת בהיותנו לבושים מדי משטרה ורצינו לרשום לרכב הנ"ל דוח בגין הפרעת תנועה...מיד הגיע רכב מכיוון החניות..." אתה מבחינתך במצב הנפשי אמרת אני כותב לו דוח, לא משנה מה יהיה. זה נכון?

ת. באותו רגע, כן.

ש. לא היה עוזר מה שהיה אומר ומסביר לך ומתנצל, כבר החלטת לרשום לו דוח?

ת. באותו רגע כן, יש מצב" (עמ' 12, שורות 24-31).

מנוס העיד בזהירות וכאשר לא זכר פרט כלשהו השיב כי איננו זוכר (עמ' 10, שורות 24-31; עמ' 11, שורות 3-4; עמ' 12, שורות 6-12).

בנוסף הודה, כי לא חשב כי זה רלוונטי לרשום שמות של עדים שנכחו במקום האירוע (עמ' 9, שורות 11-12) וכי הוא איננו נוהג לרשום את כל הפרטים (עמ' 9, שורות 6-10).

לא מצאתי בכך שמנוס העיד כי החליט ליתן לנאשם דוח תנועה מתחילת האירוע כדי לפגום במהימנותו. ההיפך מכך, כאמור, העובדה שמנוס הודה בכך, על אף שהסנגור ציין בפניו כי יש בכך כדי לחזק את טענת הנאשם, מחזקת את מהימנותו, ואיני מוצאת פגם בכך שמנוס הודה כי לאחר שראה את הנאשם מבצע עבירת תנועה ונמצא מחוץ לרכבו, החליט לתת לו דוח על כך, אף אם הנאשם היה מתנצל (ראו לעניין זה בעמ' 12, שורות 30-31).

15. אף עדותו של כץ הייתה מהימנה בעיניי, ותאמה בעיקרה את עדותו של מנוס באופן שחזק אותה ותמך

בה. אף עדותו של כץ הייתה עקבית ומאוזנת, ואף הוא מסר פרטים הפועלים לטובת הנאשם. כך, בין היתר, כץ אישר כי הנאשם עלה לניידת ללא התנגדות, אם כי הוסיף כי הנאשם עשה זאת לאחר ששמע את יואב קורא לעוד ניידות (עמ' 21, שורות 4-5); כץ אישר כי הנאשם נרגע בשלב מסוים, לאחר ששמע שיואב מזמין ניידות נוספות (עמ' 22, שורה 7); כץ לא העיד על דברים שאינו זוכר, אף אם היה בהם כדי לפעול לחובת הנאשם (עמ' 23, שורות 18-19); הוא אישר את טענת הסנגור כי ייתכן שהנאשם השאיר 4 אורות מהבהבים (עמ' 23, שורות 22-24); כץ לא שלל אפשרות כי הנאשם ניסה להרגיע את אשתו בשיחת הטלפון וציין כי איננו זוכר את מהות השיחה ועם מי הנאשם שוחח (עמ' 24, שורות 20-21).

לא מצאתי בכך שכץ לא זכר פרטים מסוימים מהאירוע, אליהם הפנה הסנגור בסיכומיו, כדי לפגוע במהימנותו. מדובר בשוטר אשר מן הסתם השתתף באירועים רבים בשלוש השנים שחלפו מאז האירוע, ומטבע הדברים הוא רענן את זכרונו והסתמך בעיקר על הרשום בדוח הפעולה שרשם בסמוך לאירוע.

16. לא מצאתי סתירות מהותיות בין עדויותיהם של שני עדים אלה, אשר יש בהן כדי לפגוע במהימנותם. כך, לא מצאתי כי השוני במילות האיום אותן אמר הנאשם למנוס, לדברי שני העדים, מפחיתות ממהימנותם ומביאות למסקנה כי נוכח זאת לא ניתן לקבוע כי הנאשם איים על מנוס. כאמור, מנוס ציין כי הנאשם אמר לו בטון מאיים, בעת שהצמיד את פניו לפני מנוס: "עשית טעות, אתה עושה טעות, אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק" ואילו כץ אמר בעדותו בתחילה, בהסתייגות רבה, תוך שהוא מדגיש כי הוא איננו זוכר את מילות האיום המדויקות, כי נצמד למנוס ואמר לו בטון מאיים: אני עוד... (חושב) אנחנו עוד נראה, אני עוד אראה לך" משהו כזה" (עמ' 18, שורה 19) ובהמשך, לאחר רענון זיכרון ציין שמילות האיום היו "עוד נראה לאן תגיע" (עמ' 20, שורות 18-19).

לא מצאתי בשוני במילות האיום המדויקות כדי להפחית ממהימנותם של העדים וכדי להביא למסקנה כי הנאשם לא איים על מנוס, משום שתיאורם של שני העדים אודות האופן בו התנהג הנאשם בעת שאיים היה דומה, ומשום שרוח הדברים וסוג האיום שנמסרו מפי שני העדים דומים במהותם. העובדה כי שני העדים העידו בביטחון כי הנאשם התנהג באופן מאיים, עשה שימוש בטון מאיים והשתמש במילות איום כלפי מנוס, ונוכח זאת שמנוס זכר את המילים המדויקות של האיום ומצאתי ליתן אמון בדבריו, אני מוצאת כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את עבירת האיומים המיוחסת לו.

17. כן אציין לעניין טענתו של הנאשם כי המלים בהן נקט הנאשם, אף לגרסת מנוס, אינן מבססות עבירת איומים, כי משקיבלתי את גרסתו של מנוס, שנתמכה בעדותו של כץ, הרי שאני סבורה כי מילות האיום עליהן העיד מנוס, ובעיקר המילים "אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק", שלווו לדברי שני העדים בטון מאיים ותוקפני, בהיצמדות לשוטר באופן תוקפני ו"מאד מאד מאיים" ואף "מפחיד", לדברי כץ (עמ' 18, שורות 17-21), מבססים את יסודות עבירת האיומים, הן במילים והן בהתנהגות.

18. מנגד, עדותו של הנאשם לא עוררה בי אמון. גרסתו הייתה מופרזת ומגמתית, וחלקים ניכרים ומהותיים ביותר בה היו כבושים.

הנאשם לא תיאר בהודעתו חלק ניכר מהתיאור המתלהם שתיאר על התנהגותו של מנוס, תיאור שמהווה למעשה את טענת ההגנה המרכזית שלו, המצדיקה את התנהגותו שלו בה הודה. כך, לא תיאר כי מנוס התקרב אליו באופן מאיים, כי תפס אותו בכתפו וכי שלף אקדח. אף בתשובתו לכתב האישום, על אף התשובה המפורטת מאד שניתנה באמצעות בא כוחו, הכוללת חלק מטענותיו המאוחרות של הנאשם כלפי מנוס, לא תיאר את כל הפרטים החמורים שתיאר בעדותו, כגון העובדה שמנוס תפס אותו לטענתו בכתפו (עמ' 5, שורה 19 עד עמ' 6, שורה 6).

הנאשם לא נתן הסבר לכך שלא מסר פרטים אלה קודם לכן, וחזר על טענתו, כי מסר את כל הדברים אולם אלה לא נרשמו, מטעמים שאינם ידועים לו. בכל פעם שהוצגה לו גרסה חדשה שמסר בבית המשפט, חזר על כך שאמר הכל ואולם הדברים לא נרשמו. יצוין לעניין זה, כי למעט נושא שליפת האקדח, לא הוטח בפני החוקרת לירון על ידי הסנגור כי היא לא רשמה דברים רבים נוספים שהנאשם טען שאמר לה ואשר לא נרשמו, דבר שפועל לחובתו של הנאשם ומפחית מאד ממהימנותו.

כך, לעניין טענתו של הנאשם כי מנוס שלף את אקדחו במהלך האירוע, טען הנאשם כי אמר זאת אולם הדברים לא נרשמו, והוא חתם על ההודעה מבלי לקרוא אותה משום שהוא נתן אמון בחוקרת שהיא רשמה את כל דבריו, ומשום שאשתו המתונה בחוץ והילדים היו עם שמרטפית בבית (עמ' 41, שורות 7-10).

כך גם השיב כי אמר את הדברים ואלה לא נרשמו, כאשר נשאל מדוע לא מסר במשטרה כי מנוס התקרב אליו והביט בו באופן מאיים (עמ' 45, שורות 10-12).

בחקירתו הנגדית, אמר הנאשם לראשונה, מבלי שאמר על כך דבר קודם לכן, כי לא רק אשתו ראתה את מנוס מוציא את האקדח, אלא גם מוכרת שהייתה במקום (עמ' 46, שורות 18-19). בהמשך ציין כי אף פרט זה מסר בהודעתו אולם גם את הפרט הזה החוקרת לא רשמה (עמ' 47, שורות 11-12). למותר לציין כי הנאשם לא זימן את המוכרת להעיד, דבר שפועל לחובתו.

כן טען הנאשם כי החוקרת לא הקריאה לו את כל הודעתו, דבר שאף לגביו לא נשאלה לירון כלל.

כן כבושה גרסת הנאשם כי כך כלל לא ראה את האירוע ועמד מרחוק, כאשר טענה זו לא הוצגה לכך ולמנוס בחקירתם הנגדית, ולהיפך, הסנגור אף טען בפני כך כי הוא היה עד לויכוח בין מנוס לנאשם (עמ' 24, שורות 12-13), ושאל את מנוס אם כך היה עד לאירוע מבלי להציג לו את טענת הנאשם כי כך היה רחוק מהמקום ולא יכול היה לראות את האירוע (עמ' 13, שורות 23-24).

למעשה, לגרסת הנאשם, כל השוטרים שהעידו בבית המשפט שיקרו. הן שני השוטרים שהיו באירוע, אשר מתארים את התנהגותו באופן דומה ושוללים את האופן בו תיאר את התנהגותו של מנוס במועד האירוע, והן השוטרת לירון אשר טענה כי רשמה את כל דברי הנאשם ואילו הוא טוען שדברים רבים שאמר לא נרשמו.

עוד מפחיתה ממהימנות גרסתו של הנאשם העובדה כי בניגוד להפרזות בתיאוריו הכבושים של הנאשם אודות התנהגותו של מנוס, הציג הנאשם את התנהגותו שלו באופן חיובי שנראה מופרז בנסיבות העניין, כאשר טען באופן בלתי אמין כי באף שלב מכל האירוע לא היה עצבני (עמ' 49, שורות 2-6).

19. בנסיבות העניין ומהנימוקים שפורטו לעיל, לא מצאתי בעדותה של אלונה כדי לשנות ממסקנתי, שכן מדובר ברעיון של הנאשם, עדה בעלת אינטרס, שעדותה תאמה מאד את עדותו הכבושה של הנאשם בבית המשפט.

עבירת הפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו

20. כאמור, לטענת הנאשם, העובדה כי סירב למסור את פרטיו למנוס בשל התנהלותו, ומסר אותם בהמשך בתחנת המשטרה, אינה מהווה עבירה של הפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו בשל קיומו של דין ספציפי בעניין זה, ובשל כך שמדובר במחדל, וכי עצם שיחת הטלפון של הנאשם עם רעייתו אינה מהווה

הפרעה לשוטט ואינה מנוגדת להנחיות. כן טען הנאשם כי אף אם יקבע כי מדובר בעבירה, הרי שיש לזכותו מעבירה זאת בשל הסייג של זוטי דברים.

21. לא מצאתי לקבל טענות אלה של הנאשם. ראשית, מיוחסת לנאשם עבירה של הפרעה לשוטט בשעת מילוי תפקידו בנוגע לכל המעשים המפורטים בכתב האישום, ולא רק בכך שלא מסר את פרטיו או שוחח בטלפון. לו הייתה מיוחסת לנאשם עבירה זו רק על אחד מהמעשים האלה, היה מקום לדון בהרחבה בטענותיו של הנאשם בנוגע לכך שאי מסירת הפרטים כשלעצמם אינם מהווים עבירה זו, או בכך שקיים שיחת הטלפון אינו מבססת עבירה זו. ואולם, כאמור, לא כך הדבר, ועל כן איני נדרשת לכל הטענות בעניין זה.

כמפורט לעיל, קיבלתי את גרסתם העובדתית של שני עדי התביעה, אשר לפיה, התנהגותו של הנאשם לאורך כל הדרך הפריעה לשוטטים במהלך תפקידם. הנאשם נכנס לרכב והחל בנסיעה על אף שהשוטר אמר לו לא לעשות כן ולהמתין לקבלת הדוח; הוא סירב למסור את פרטיו; הוא סירב להיכנס לניידת כאשר התבקש לעשות כן; הוא סירב להפסיק לשוחח בטלפון על אף שהתבקש לעשות כן; ולאחר מכן הוא השתולל והתפרע בניידת. הוא הפריע במידה כה רבה לעבודת השוטטים, ולא נרגע על אף ניסיונות שנעשו להרגיעו במהלך האירוע, עד שהיה צורך להזמין ניידות נוספות לסיוע במהלך האירוע, ובסופו של דבר לאזוק את הנאשם ולעצור אותו, על אף שלא הייתה כל כוונה לעשות כן מלכתחילה. כפי שתיאר זאת כך, בתארו את התנהגות הנאשם לאחר שהודע לנאשם כי הוא מעוכב וכי עליו לבוא עימם לניידת: "ממשיך לצעוק, ממשיך להיות תוקפני, לא נשמע להוראותינו ולא עושה מה שאנחנו אומרים. לכן בעצם נאלצתי לקרוע לעוד ניידות שיגיעו לסייע לנו" (עמ' 20, שורות 24-25).

מעשים אלה מהווים עבירה של הפרעה לשוטט בעת מילוי תפקידו, ונוכח המכלול של כל מעשי הנאשם שנעשו לאורך כל האירוע, אין מקום לבחון אם מעשה אחד מתוך כלל המעשים מהווה עבירה לבדו.

זוטי דברים

22. איני סבורה כי כלל מעשיו של הנאשם, המבססים כאמור עבירה של הפרעה לשוטט בשעת מילוי תפקידו, נכנסים לסייג של זוטי דברים, ובוודאי לא כך כאשר בנוסף לעבירה זו ביצע הנאשם במהלך האירוע גם עבירה של איומים.

23. סעיף 34 לחוק העונשין, קובע כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

24. לעניין זה נקבע, כי נקודת המוצא העקרונית היא, כי משקבע המחוקק שהתנהגות מסוימת מהווה עבירה פלילית קמה, מניה וביה, חזקה שמעשה שהתקיימו בו יסודות העבירה, מקפל בחובו סכנה לערך החברתי המוגן בעבירה. הכלל הוא, כי קיים אינטרס ציבורי להעמיד לדין את מי שהתקיימו בו יסודות העבירה, ואילו החריג הוא במקרים, שבהם, חרף העובדה שהתקיימו כל יסודות העבירה, מחייב האינטרס הציבורי שלא להטיל אחריות פלילית וזאת משום שבנסיבות העניין, לא היה במעשה משום סכנה, ולו מזערית, לערך החברתי המוגן בעבירה.

25. מרכז הכובד בהחלטת סייג זוטי הדברים הוא אפוא הערך החברתי המוגן באיסור על מעשה העבירה.

עוד נקבע, כי החלת הסייג צריכה להיעשות בזהירות מרובה גם בעבירות הקלות, כדי שלא לרוקן מתוכן דווקא עבירות אלה (ש.ז. פלר, **יסודות בדיני עונשין**, (תשמ"ז, כרך ב') בעמ' 618; ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' חיים עזיזיאן** פ"ד נג(5) 747; ע"פ 1720/95 **מדינת ישראל נ' מנשה יוסף** תק-מח 96(3) 3957 בפסקה 8; ע"פ (ת"א) 2125/94 **יובל בן ארי נ' מדינת ישראל** תק-מח 97(1) 2446 בפסקה 6).

ראו לענין זה את שנקבע בע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ**, פ"ד ס (2) 120, בעמ' 148:

"הנה כי כן, אף על פי שהסייג בדבר 'זוטי דברים' אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזהירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה בפלילים. לשיטתי, מגמה זו ראויה היא. אל לנו לשכוח כי הכלל בדבר זוטי דברים הוא אך סייג לאחריות הפלילית, ומשכך, אין הוא בבחינת הכלל, אלא חריג. יתרה מזאת, מידת הזהירות בהחלתו של הסייג נדרשת גם מן הטעם שמא ירוקנו מתוכן עבירות הנתפסות כ'קלות' מאחרות".

26. במקרה דנן, נוכח התנהלותו של הנאשם ומכלול מעשיו במהלך כל האירוע, הכוללת גם איומים על שוטר בשעה שמילא את תפקידו, שהצריכו כאמור קריאה לניידות נוספות, הרי שנסיבות המעשה והאינטרס הציבורי מביאים למסקנה שאין מדובר במעשה קל ערך וחריג המצדיק זיכוי של נאשם מטעם זה.

מחדלי חקירה

27. לטענת הנאשם קיימים בתיק מחדלי חקירה רבים, וביניהם: העובדה כי אשת הנאשם לא נחקרה; כי לא נערך בירור אם קיימים עדים נוספים במקום; כי לא נבדק אם קיימות מצלמות אבטחה שתיעדו את האירוע; כי זכותו של הנאשם להיוועץ בעורך דין הופרה טרם חקירתו; כי נכתבו דוחות באופן רשלני ומגמתי על ידי השוטרים; וכי לא נערך עימות בין הנאשם לשוטר.

28. אכן ייתכן שבנסיבות העניין טוב הייתה עושה המשטרה לו רשמה לכל הפחות את שמות העדים ככל שהיו, ולו גבתה עדות מאשתו של הנאשם. יחד עם זאת, נוכח העובדה שהשוטרים עצמם היו עדים לאירוע, והנאשם עצמו לא העלה במסגרת חקירתו במשטרה את רובן ככולן של הטענות העובדתיות אותן העלה בבית המשפט, הרי שיש ליתן אף לכך משקל לעניין השאלה אם היה צורך לגבות עדויות נוספות.

עוד אציין כי מעבר לכך שלא נבדקו ונרשמו פרטי עדים שנכחו במקום, לא מצאתי כי הדוחות נרשמו באופן רשלני ומגמתי, כטענת הסנגור, ומקבלת אני את טענת השוטרים כי אין צורך לרשום בדוח כל פרט מהאירוע, אלא את הפרטים הרלוונטיים (ראו עדות מנוס בעמ' 9, שורות 10-6 ועדות כץ בעמ' 22, שורות 19-20).

29. אשר לטענתו של הסנגור בדבר הפגיעה בזכות ההיוועצות עם עורך דין. ראשית אציין כי ספק אם טענה זו רלוונטית, נוכח העובדה כי הנאשם כלל לא הודה בחקירתו במשטרה. מכל מקום ולמעלה מן הנדרש, לא מצאתי כי נפגעה זכותו של הנאשם להיוועץ עם עורך דין. בהודעתו של הנאשם צוין בתחילת הודעתו כי זכותו להיוועץ עם עורך דין. לאחר מכן חתם הנאשם כי הוא מבין את החשד נגדו ואת תוכן האזהרה, הכולל את זכותו להיוועץ בעורך דין.

בחקירתה הנגדית ציינה לירון, כי אמרה לנאשם כי זכותו להיוועץ עם עורך דין וכי הנאשם לא ביקש להיוועץ כאמור, שאחרת היתה רושמת את בקשתו בגוף ההודעה, מפסיקה את החקירה ומתקשרת לעורך דין (עמ' 16, שורות 9-1).

בנוסף, הנאשם כלל לא התייחס בעדותו לנושא זה, לא ציין כי ביקש להיוועץ עם עורך דין וכי לא מומשה זכותו, דבר שמלמד באופן ברור על כך שזכותו בעניין זה לא נפגעה וכי לא היה בכך כדי להשפיע על הדברים שמסר.

30. מכל מקום, אף אם יכולה הייתה המשטרה לגבות עדויות נוספות, ואף אם הייתי סבורה כי נפל מחדל כלשהו בהתנהלות המשטרה, אין בכך שקיימים מחדלי חקירה וכי ניתן היה לבצע פעולות חקירה נוספות כדי להביא מיידית למסקנה כי יש לזכות הנאשם או לבטל את כתב האישום, ויש צורך לבחון אם נגרם עיוות דין לנאשם או קופחה הגנתו בשל מחדלים אלה.

על פי הפסיקה, משמעותו ונפקותו של מחדל חקירה הוא כדלקמן:

"השאלה היא ביסודה שאלה של צדק, האם נעשה לנאשם עוול, בנסיבותיו של מקרה פלוני, בכך שהמשטרה חדלה בחקירה בצורה זו או אחרת" (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (לא פורסם) [פורסם בנבו])... השאלה שבפני בתי המשפט היא, "האם מחדלה של המשטרה, במידה והיה מחדל כזה, הוא כה חמור עד שקיים מקום לחשש כי הגנתו של המערער קופחה כיון שנתקשה להתמודד עם חומר הראיות המדבר נגדו, או להוכיח את גירסתו שלו". בנידון דידן אפילו נניח לטובת המערער, כי היתה נערכת בדיקת טביעות האצבעות והללו לא היו נמצאות, אין בכך כדי לשנות מהותית את הנסיבות הראייתיות ואת פעולתה של החזקה. על כן אין המדובר במחדל שיש בו לאמיתו כדי לקפח את הגנת המערער, וסבורני כי לא נגרם לו עוול." ע"פ 1345/08 ארקדי איסטחרוב נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים, 2009).

על פי הפסיקה, יש לבחון את המחדל, ככל שהיה, לא לבדו, אלא כחלק ממכלול הראיות הקיימות:

"נראה כי מה שבית-המשפט צריך לבדוק הוא, האם מחדלי המשטרה, באם באמת בוצעו כאלו, הם חמורים עד כדי כך, שיכול להיות שהגנת המערער נפגעת כתוצאה מהקושי בהתמודדות עם חומר הראיות המצביע לרעתו של המערער, או לחילופין בגלל קשיים להוכיח את אמיתות גירסתו. לפי קריטריון זה, על בית-המשפט להכריע מה המשקל שראוי לתת למחדל, בהנחה שאכן התקיים, לא רק כשעמד לבדו, אלא כחלק ממכלול הראיות" (ראו ע"פ 173/88 אסרף נ' מדינת ישראל, פד"י מד(1), 785 וכן ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל).

31. נוכח התשתית הראייתית הקיימת בתיק; העובדה כי לא נטען כי היו עדים נוספים במקום שלא ניתן היה לאתר אותם אלא באמצעות רישום פרטיהם על ידי השוטרים, ואף הנאשם לא טען בהודעתו כי רעייתו נכחה באירוע או כי נכחו עדים נוספים במקום; כי השוטרים היו עדים לאירוע והנאשם לא פירט את מרבית הטענות העובדתיות שהעלה בעדותו; כי השוטרים עסקו במהלך האירוע בניסיון להשתלט על הנאשם ונסעו עימו לתחנה; וכי רעייתו של הנאשם זומנה להעיד מטעם הנאשם בסופו של יום - איני סבורה כי יש במחדלי חקירה אלה כדי לקפח את הגנת הנאשם או לגרום לו עוול.

הגנה מן הצדק

32. כאמור, לטענת הנאשם, בשל כך שקיימים בתיק מחדלי חקירה כה רבים, ובחקירה שנעשתה באופן מגמתי, עומדת לנאשם הגנה מן הצדק, ויש לבטל את כתב האישום מטעם זה.

33. לא מצאתי לקבל טענה זו. אציין, כי מבחינה עובדתית לא מצאתי כל תשתית לקביעה כי החקירה הייתה מגמתית, אלא נגועה בפגמים שעיקרם באותו עניין, הימנעות מבדיקה אם קיימים עדים לאירוע.

34. סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע כי בית המשפט מוסמך לבטל כתב אישום אם מצא כי "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' איתמר בורוביץ'**, פ"ד נט (6) 776 (להלן: "**עניין בורוביץ'**"), נקבע כי רק במקרים חריגים יבוטל כתב האישום בשל הגנה זו:

"לא כל מעשה נפסד שעשו הרשויות החוקרת או המאשימה או רשות מעורבת אחרת יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק בין מפני שבאיוון בין האינטרסים הציבוריים המתנגשים גובר העניין שבקיום המשפט, ובין (וזה כמדומה המצב השכיח) מפני שבידי בית-המשפט מצויים כלים אחרים לטיפול בנפסדות מהלכיהן של הרשויות. ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך-כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיוחס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנות, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקרן אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. אך נראה כי מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר."

35. אני סבורה כי העובדה שלא נעשו פעולות חקירה מסוימות שהיה על המשטרה לבצע, אשר לא גרמו לקיפוח הגנתו של הנאשם מהסיבות שפורטו לעיל, מביאה למסקנה כי הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, וכי יש מקום לעשות שימוש במהלך הקיצוני והחריג ביותר של ביטול כתב האישום.

סוף דבר

36. אני מרשיעה את הנאשם בעבירות הבאות:

- א. איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
- ב. הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י"ד אייר
תשע"ד, 14/05/2014 במעמד
הנוכחים.
שרון קיסר, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

עמוד 13

נדחה לטיעונים לעונש ליום 25.5.14 בשעה 08:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייבבות וכו לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייבב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום י"ד אייר תשע"ד, 14/05/2014 במעמד הנוכחים.

שרון קיסר, שופטת

קלדנית: איילת סוסן

הוקלדעלידיאילתסוסן